

keligheden tildeler Bankkommissæren. Der staar i dens § 32 — og det er saa rart med Lovene den Gang, at de har Motiveringen med i Paragrafferne, saa man kan se, hvad Meningen er —: „Da under Bankbestyrelsen er henlagt en betydelig Del af Statsejendommenes Værd, og da Banken, tilligemed at paase dens Aktiehaveres Tary som Aktiehavere, har vigtige Forpligtelser at opfylde med Hensyn til Staten, saa vil vi, at der altid skal være en Embedsmand, som fører Navn af Kongelig Bankkommissær, og som saadan staar Bankbestyrelsen ved Siden“. Det er Bankkommissærens virkelige Opgave: han staar ved Siden af Bankbestyrelsen for at varetage Statens Interesser. Men da saa Bankkommissariatet er henlagt til Justitsministeriet, er Følgen blevet, at man ikke har faaet stort ud af Bankkommissariatet. Jeg skal ikke sige meget om, at man jo mindre kan vente, at Justitsministeren personlig vil være en bankkyndig Mand, end at Handelsministeren vil være det. Men jeg skal pege paa, at Justitsministeriet ikke i øvrigt har noget som helst med Bankforretninger at gøre, medens derimod Handelsministeren og altsaa Handelsministeriets Personale, Departementschefen, Kontorchefer o. s. v., har med Bankvæsen at gøre i deres sædvanlige Forretningsressort og derved faar Indsigt i disse Forhold. Naar derfor Bankkommissariatet flyttes fra Justitsministeriet til Handelsministeriet, er det rimeligt, at det, som hidtil har været en Skygge, vil faa Kød og Blod, og at Statens Interesser vil blive varetaget langt fyldigere ved Hjælp af Bankkommissariatet, end det kan blive Tilfældet, saa længe dette ligger hos Justitsministeriet.

Dette mener jeg, at det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds rigtigt har set og derfor ogsaa har sluttet sig til Ønsket om, at Handelsministeren skal være Bankkommissær. Saa nærmer vi os til en Tilstand, hvor Nationalbanken ikke helt er et privat kapitalistisk Foretagende, men hvor Statens Interesser bliver varetaget i Bankens Ledelse, dels ved Bankkommissæren, som er stillet ved Siden af Ledelsen i det hele, og dels derved, at Staten har 2 Repræsentanter i Direktionen. Det er dog ikke et rent privat kapitalistisk Foretagende, der har 5 Direktører, af hvilke de 2 er Statens Direktører. Men jeg tror, det følger af den blodløse Maade, hvorpaa Bankkommissariatet hidtil har været udøvet, at de 2 Direktører, der har været udnævnte af Staten, heller ikke har

følt sig rigtig som Statens Repræsentanter, men har følt sig som Direktører i Forretningen ligesom de 3 andre. Jeg tror, at naar der kommer rigtig Liv og Kød og Blod i Bankkommissariatet, vil Bankkommissariatet faa de 2 Statsdirektører til at forstaa, at de sidder der for at varetage ikke Bankens Interesser, men Statens og hele Samfundets. Derfor har det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds naturligvis et levende Ønske om, at det skal blive Handelsministeriet, som faar denne Rolle. Det eneste, der kan blive ud af Bankkommissærens Stilling, saa længe det er Justitsministeren, er, at der bliver ført et juridisk Tilsyn med Nationalbanken. Men Nationalbanken har jo en juridisk Direktør, og det vil altid være en indsigtfuld og dygtig Mand, der nok kan føre dette Tilsyn. I sin Tid var det Nellemann, da han var gaaet af som Justitsminister, og ingen vil nægte, at han kunde bestride dette Hverv. Senere var det Strøm, og nu er det Ussing. Det har altid været dygtige og ansete Jurister, som har kunnet føre Tilsynet med denne Bank paa fuldkommen fyldestgørende Maade. Skal der blive noget ud af Bankkommissariatet, maa det derfor føres frem af Handelsministeriet, ikke af Justitsministeriet. Saa bliver der en Mulighed for, at Bankkommissæren i vanskelige Tider kan stille sig ved Siden af Direktionen i Nationalbanken og tage aktiv Del i Ledelsen og tage Initiativ, naar Forholdene kræver det. Derfor maa jeg varmt anbefale det Forslag, som her er stillet om, at Bankkommissariatet flyttes fra Justitsministeriet til Handelsministeriet. Selv den ondeste Tunge vil ikke kunne sige, at jeg gør det i egenlyttig Hensigt.

Angaaende Skatten, som der stilles Forslag om i § 4, er der kun gjort meget faa Bemærkninger. Jeg synes, man maa erkende, det er en betydelig Indrømmelse, naar Nationalbanken i Henseende til Indtægtsskat til Stat og Kommune skal stilles lige med ethvert andet Foretagende, som giver Overskud. Dette betragter jeg som en ikke ringe Indrømmelse og lægger nogen Vægt derpaa.

Det femte Punkt er Spørgsmaalet om Varigheden af disse Indrømmelser. Jeg skal derom sige, at permanente, som det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) sagde, skal de jo ikke være. Der er indgaaet en Kontrakt med Nationalbanken for en bestemt Periode, og det har forekommet Ministeriet naturligt at foreslaa Lempelser, varende for den